

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

ΕΤΟΣ πρώτον, ἐν Ἀθήναις,
ποῦ πλουτίζουν οἱ κηφῆνες.

Χίλια ὀκτακόσα ὀγδοῇντα τρία
τρέλλα εἰς τὸν κόσμον καὶ ἀχρηματία.

Ο ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἐβδομάδα — μιὰ φορά θὰ βγαίνει μόνο,
Συνδρομὴ μὲς ὅτῃν Ἑλλάδα — δραχμαῖς ἕξ γιὰ τὸ χρόνο.
Ἀλλὰ γιὰ τὰ ἔξω μέρη — δέκα φράγκα καὶ ὅτὸ χέρι.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Τρία φύλλα σὰν κρατῆς — ἕγινες συνδρομητῆς.
Ἐνα φύλλο μιὰ πεντάρα, — δύο φύλλα μιὰ δεκάρα.

Δεκαπέντε γράφω τώρα,
κι' ὅσο πάω πέρνω φόρα.

Τοῦ Ἰουλίου δευτέρα, ἐπίσημο Σαββάτο,
παραμονὴ τῶν ἐκλογῶν, κι' ὁ κόσμος ἄνω κάτω.

Μιὰ συμβουλή μου ὑστερινή = γιὰ τὴν ἡμέρα τὴν αὐριανή.

Ξυπᾶτε μὲ τὸν τεκεῖ, ξυπᾶτε μὲ τ' ἀηδόνη,
τῶν ἐκλογῶν ἡ κρίσιμος ἡμέρα ξημερώνει.
Κάθε δουλειὰ παράμερα πρὸς τὸ παρὸν ἀφήστε,
πετάξετε τῆς πῆχαις σας, τὰ μαγαζιά σας κλείστε,
κι' ὅλοι ὅτῃς κάλπαις τρέξετε μὲ ἀδολὴ χαρὰ
νὰ ρίξετε τὴν ψῆφον σας καὶ τούτῃ τῇ φορά.

Ἄν θέλετε δεξαμενὰς καὶ πίδακας καὶ βρύσεις,
ἂν θέλετε μ' ἀρώματα νὰ λούεται ἡ φύσις,
ἂν θέτε ν' ἀναπνέετε ζωὴν, υἱείαν, δρόσον,
καὶ ὄχι βακτηρίδια κατηραμένων νόσων,
ἂν θέτε καταπράσιναις τριγύρω λαγκαδιαῖς,
καὶ δίχως σκόνης σύννεφα ἡμέραις καὶ βραδυαῖς.

Πρὶν δώσετε τὸν ψῆφόν σας, Ρωμηοὶ μου συμπολίται,
οὔτε ψωμί νὰ φάγετε, οὔτε κρασί νὰ πῆχτε.
Νὰ πᾶτε ὅλοι νηστικοὶ καὶ μ' ἐλαφρὸ στομάχι
καὶ δίχως τὸ κεφάλι σας καπνοῦς καὶ ζάλαις νᾶχη·
καὶ ἅμα πᾶ ψηφίσετε τὸν Τάδε ἢ τὸν Δεῖνα,
τότε ριχθῆτε ὅτὸ φαγί, ριχθῆτε ὅτῃ ρεστίνα.

Ἄν θέλετε φαιδρότητα καὶ καλλονὴν Ναρκίσσων,
Παναθηναίων ἑορτὰς καὶ κόμους Διονύσων,
πρωτεύουσαν ἀληθινὴν χρυσῆς ζωῆς καὶ φώτων,
μὲ πανηγύρεις Σιληνῶν καὶ φωλεὰς ἐρώτων,
ὦ! τότε νὰ ψηφίσετε ὡς εὐγενεῖς πολῖται
ἐκείνον ὅπου ἄξιον τοῦ Δήμου μας θαρρεῖτε.

Ἄν θέλετε, ὦ ἐκλογεῖς, τὸν Δῆμον Ἀθηναίων
εὐπρόσωπον, δραστήριον, ἐργατικόν, γενναῖον,
ἂν θέτε πράγματα σωστὰ καὶ ὄχι παραμύθια,
ἂν θέλετε νὰ γίνεσθαι ἐκπαίδευσις ὅτ' ἀλήθεια,
ἂν θέλετε καὶ θεάτρα καὶ νέους περιπάτους,
καὶ ὄχι οὐρητήρια, κοπρῶνας κι' ἀποπάτους.

Ἄν ὅμως, συμπολίται μου, αἱ προσφιλεῖς Ἀθηναί
μαγεύουν τὰς αἰσθήσεις σας καὶ ὅπως τώρα εἶναι,
ἂν σὰς ἀρίστη ἡ **βλογιά**, ὁ **τύφος** κι' ἡ **χολέρα**,
ἂν νὰ ρουφᾶτε θέλετε τῶν οὐρῶν τὸν ἀέρα,
καὶ νὰ γεννᾷ τὸν θάνατον ἡ νλασικὴ σας γῆ,
πηγαίνειτε ὅτὸ διάολο καὶ σιῖς κι' ἡ ἐκλογή.

**Πῶ ! πῶ ! ἀντάρρα ! πῶ ! πῶ ! κακό !
καὶ νταραβέρι Δημαρχικό !**

Ἐλύσσαξαν κι' οἱ Σοῦτσοι κι' οἱ Μελάδες,
μ' αὐταῖς τῆς ἐκλογαῖς τὰ 'χάσαν ὅλοι,
καὶ δὸς του μὲ βιολιά καὶ καρωτσάδες
γυρίζουν νύκτα 'μέρα μὲς 'στὴν πόλι.

Εἰς τοὺς Δημάρχους τρέχουν σὰν μυρμήγκια,
φιλιούνται, ἀγκαλιάζονται, γλεντοῦν,
ἀπὸ τῆς φωναῖς βραχνιάζουν τὰ λαρύγγια,
μὰ καὶ κουμπούραις κάποτε βροντοῦν.

Καὶ ὅσο συλλογίζονται οἱ φίλοι
πῶς ἦλθε ἡ μεγάλη Κυριακή,
τόσο λυσσοῦν κι' ἀφρίζουνε σὰν σκύλοι,
καὶ τρέλλα τοὺς κτυπᾷ ἐκλογικὴ.

Παντιέραῖς ἀπ' ἐδῶ κι' ἀπ' ἐκεῖ πέρα !
μὰ ὅσο τῆς κυττάζω ἐμπροστὰ μου,
μοῦ ἐρχεται νὰ στήσω μιὰ παντιέρα
'στὸ σπῆτι μου κι' ἐγώ... μὲ τὸνομά μου.

Καὶ τὰ χωριὰ ἔχαλασαν κι' ἡ χώρα,
μὲ καρδιοκτύπι ὅλοι καρτεροῦν,
παντοῦ βοή καὶ κτύπος, κι' ἀπὸ τῶρα
ἀκούω ντενεκέδες νὰ βαροῦν.

Ποιὸς Δήμαρχος θὰ γίνη ἀπ' τοὺς ἐξῆ ;
σὲ ποιὸν θὰ πείσουν ἄσπρα πιὸ πολλά ;
σὲ ποιὸν Δημαρχιλίκι θὲ νὰ φέξῃ ;
'στὸ Σοῦτσο, 'στὸν Κουμπάκια, 'στὸν Μελά ;

"Ω ! πόσον τοὺς καῦμένους τοὺς λυποῦμαι !
ἂν ἤμουν ὑποψήφιος κι' ἐγώ,
θὰ ἔλεγα ἀμέσως «**Παραίτοῦμαι**»
καὶ ἤθελα νὰ πάω νὰ πνιγῶ.

Φαντάσου νὰ ἰδρώνῃς τόσους μῆνας,
παράπονα ν' ἀκούς καὶ ἀπαιτήσεις,
νὰ σὲ γελᾷ ὁ Τάδης καὶ ὁ Δεῖνας
καὶ νᾶχῃς κάθε τόσο συγκινήσεις !

Νὰ σοῦ χαλοῦν οἱ βλάμηδες τὸ σπῆτι,
νὰ βλέπῃς μοῦτρα γύρω σου ποικίλα,
καὶ νὰ κτυπᾷ τὴν εὐγενῇ σου μύτη
ἐκεῖν' ἡ ζωογόνος **ποδαρίλα**.

Εἰς ὅλους περιποιήσι νὰ κάνῃς,
νὰ σφίγγῃς γελαστός τὸ κάθε χέρι,
τὰ ζεύκια καὶ τὸν ὕπνον σου νὰ χάνῃς,
καὶ μάλιστα νὰ ἦναι καλοκαίρι

Νὰ γίνεται τὸ σπῆτι σου φουγάρο
μὲ τοὺς καπνοὺς τοῦ κάθε μασκαρᾶ,
εἰς ὅλους νὰ προσφέρῃς καὶ τσιγάρο,
καὶ νὰ σκορπᾷς ἀλύπητα παρᾶ.

Καὶ μετὰ τόσο κόπο καὶ ἰδρώτα
τὴν κάλπη σου μὲ μαῦρα νὰ τιμοῦν,
νὰ μένῃς ὑποψήφιος σὰν πρῶτα,
καὶ 'πίσω τενεκὲ νὰ σοῦ κρεμοῦν !

Ἐγὼ 'μπορῶ νὰ χάσω τὰ μυαλά μου,
'στὸ διάολο κι' ἡ θόξα κι' ὁ μπελᾶς...
Καλλίτερα νὰ καθουμαι στ' αὐγά μου,
κι' ἄς χάνεται ὁ Σοῦτσος κι' ὁ Μελάς,

Πῶ ! πῶ ! τί πανηγύρι μᾶς προσμένει !
ὦ ! πόσα καρδιοκτύπια θ' ἀκουσθοῦν,
καὶ πόσοι τενεκέδες σκουριασμένοι
'στῶν σκύλων τῆς οὐραῖς θὰ κρεμασθοῦν !

"Ω ! πόσον μὲ λαχτάρω 'στὸ κρεβάτι
θὰ καρτεροῦν ἀπόψε τὴν αὐγή,
καὶ στοίχημα σοῦ βάζουν μὲ γεινάτι
πῶς Δήμαρχος ὁ φίλος των θὰ βγῇ.

'Αλλὰ κι' ἐγὼ καὶ μ' ἄνδρα καὶ γυναῖκα
εἶμ' ἔτοιμος στοιχήματα νὰ βάλω.
πῶς αὔριο τὸ βράδυ εἰς τὰς δέκα
θὰ ἐβγῇ ὁ **Νταλέκος** δίχως ἄλλο.

**Καὶ δέστεχα θὰ κάνωμε
ὥς ποῦ νὰ ξεθυμάνωμε.**

Δὲν θέλεις Πίγκηψ, Σοῦτσε μου, μονάχα ν' ἀπομείνῃς
ἀλλὰ καὶ πάλι Δήμαρχος ἐλύσσαξες νὰ γίνῃς.

Καὶ ὁ Μελάς ὑπόσχεται νὰ ἐργασθῇ προθύμως,
καὶ ἂν ἐβγῇ 'στὰ χέρια του ν' ἀναστηθῇ ὁ Δῆμος.

Ἐχεις φωτιά 'στὰ μάτια σου, 'στὰ λόγια σου μαγνήτη,
καὶ μ' ἓνα λόγο 'πίσω σου μᾶς σέρνεις, Φρεαρίτη.

Ἵπομονή, ἐνέργεια καὶ νοῦς, Καλλιφρονᾶ,
καὶ ὁ καιρὸς πιὸ γρήγορα κι' ἀπὸ πουλὶ περνᾷ.

Θάρρος, Νταλέκο, δύναμις καὶ προσοχὴ μεγάλη,
μὴ ἀπὸ Δήμαρχος γενῇς ὑπαστυνόμος πάλι.

Γιὰ σέ, **Κουμπάκια**, πρέπουνε τὰ ζήτω κι' ἡ παντιέρα
καὶ μὲς 'στὴν κάλπη σου κουμπιά νὰ πείσουν κι' ὄχι σφαίραις